

свири този великъ Учителъ, вашата копанка ще се напълни съ благородни мисли и желания, и вие нѣма да бждете кекави и немошни, но млади, свѣжи, добри и силни. Азъ бихъ желалъ въ даденъ случай и вие да направите това. Не да посветите цѣлия си животъ на това, защото Христосъ, като похвалява Мария, иска да ни каже: „Азъ не искамъ да ми дадете всичкото си врѣме, а само това, което не знаете какъ да употребите, на колкото малко и да е това врѣме. А другото врѣме прѣзъ което сте заети, свободни сте, вършете си своитѣ длѣжности въ живота“. Великото учение ни най-малко не подразбира да оставимъ другитѣ си длѣжности въ живота; но онзи часъ, който е опредѣленъ за Мария, трѣбва да го дадемъ. Този Паганини не всѣкога се спира, то е рѣдкость. Остава цигулката и си заминава. Така и Христосъ ще се спре иѣкой пѣтъ при васъ, въ живота ви, когато сте обрѣменени, отегчени, когато мислите, че вашиятъ животъ нѣма смисълъ, не сте полезни, като че изкуството, което учите, нѣма цѣна; тогава Той ще се спре и ще посвири съ вѣщата цигулка. Тамъ е щастието — да чуешъ единъ великъ учителъ какъ свири, или да видишъ единъ великъ художникъ какъ рисува. Това учение трѣбва да учимъ — учението да благовѣемъ прѣдъ Бога и да Му се подчиняваме, въ което подчинение ще научимъ велики добродѣтели. Отъ какво произлизатъ съврѣменитѣ стѣлкновения между хората? Отъ това, че хората сж кисели, не сж меки, нѣжни. Ако всички хора бѣха мѣки, нѣжни, животътъ би билъ щастливъ — вътрѣшно и външно. Ако хората биха се взаимно почитали, ако имаха взаимна отстѣпчивость, щѣ-